

Co vymyslel měsíček

„Mé milé kamarádky, já se nyní na chvíli vzdám a vy si tu zatím hezky zdřímněte. Jdu vykouzlit tady pro Květušku střívíčky z měsíčních vláken a měsíčního svitu. A na to se musím pořádně soustředit,“ řekl měsíc. A jak byl kulačoučký, vyhoupl se plavně na parapet okna a náhle zmizel ve tmě.

Paněnka i tři hvězdičky si mezi hračkami udělaly místečko na spaní. Byly všemi těmi neobvyklými událostmi tak znavené, že jen co položily hlavičky na koberec, do jedné tvrdě usnuly.

Bylo už hodně po půlnoci, když přišel měsíček kamarádky vzbudit. V ruce držel nádherné střívíčky, jež se stříbřitě leskly. A lehounké byly jako pírkó.

„Panenko, pojď si je zkusit. Chtěl bych tě v nich vidět tančit,“ vybídl měsíc Květušku.

Střívíčky jí padly na nožky jako ulité. Ale co se to děje? Panenčiny nohy jakoby stále tancovaly a ne a ne postát v klidu. Panence Květušce se pusinka roztáhla do šťastného úsměvu. Její velké trápení náhle vystřídala nečekaná radost. Květuška se lehounce vznášela po dětském pokoji a v těch kouzelných botkách ani jednou jedinkrát nezaškobrtla. No, vždyť byly také opravdu kouzelné. Hvězdičky se velmi radovaly a roztančily se též. Zářivka jim k tomu svítila všemi silami, které měla.

Měsíček se vševědoucne usmíval. On už věděl, co se bude dít dál, protože viděl dál než my lidé.

Když se hvězdy i paněnka tancem unavily, posedaly si pěkně kolem měsíce a chtěly vědět, co bude dál.

„Měsíčku, děkuji ti mnohokrát za ty nádherné střívíčky. Moc krásně se v nich tančí. Skoro je na nožkách ani necítím. Jsou tak lehounké, jako by byly z hedvábí. Řekni, co se mnou bude dál? Co pro to já mohu udělat?“ děkovala měsíčkovi paněnka.

A měsíc začal vysvětlovat: „Panenko, ještě před svítáním se my s hvězdičkami musíme vrátit zpátky na oblohu. Brzy se rozední a tou dobou my chodíme

spát. Takový je zákon nebe. Slunko vysvitne a my už v té chvíli musíme hluboce spát a pořádně odpočívat, abychom měli sílu svítit lidem na nebi zase zítra po západu slunce. Ty tady počkáš pěkně schovaná. Až se holčička ráno probudí a otevře dveře, vytancuješ opatrně ven až na zahradu. Dál už uvidíš. Střevíčky tě

samy povedou. Nedaleko je pěkný park, kam chodí rodiče i prarodiče s malými dětmi. Tam si tě snad nějaká hodná holčička najde. A nezapomeň, až si tě holčička vezme k sobě domů, střevíčky ztratí svou kouzelnou moc.“

Květuška trochu posmutněla a řekla: „Přátelé moji, moc vám za vaši pomoc děkuji. Byli jste na mě tak hodní. A to už vás asi nikdy neuvídím, že?“

„Květuško, vždycky když ti bude smutno, podívej se v noci na oblohu a my ti pěkně budeme svítit. My si tě už budeme hlídat, aby ti nikdo neublížoval, uvidíš. Každého v životě potká nějaké to velké trápení, ale to se musí vůlí překonat a nevzdávat se. Ničeho se neboj a hlavně buď statečná,“ řekla moudře maminka Zorka a pohladila panenku po ušmourané tvářiče.

Nebeští přátelé se s panenkou hezky rozloučili, vyhoupli se na okenní parapet a tiše zmizeli v otevřeném okně.

Téměř se rozednívalo, když v zahradě pronesla hvězdička Zorka kouzelnou formulku na zvětšení.

Pro tentokrát však zvedla ukazováček pravé ruky a pronesla nahlas:

*„Kouzlím, kouzlím s velikostí,
ať jsme zase jako vždycky.
Malý, velký, největší,
my jsme obři nebeští.“*

Netrvalo dlouho a měsíc opět ozářil noční oblohu měsíčním svitem. A tam napravo vedle něj svítily tři velmi podobné hvězdy. Byly to maminka Zorka se svými dcerkami Jasněnkou a Zářivkou. Noc právě končila a venku začínalo pomalu svítat.

Jak to bylo s panenkou dál

A bylo tu další pěkné letní ráno. Holčička Marcelka se probouzela a v ruce držela svou novou panenku Markétku. Pak si ale vzpomněla, že je venku léto, a tak vyskočila honem z postele. Rychle seběhla schody a běžela ke své oblíbené jabloni. Novou panenku pohodila necitelně na zem a začala šplhat do koruny stromu, kde ráda sedávala.

Panenko Květuška se ještě naposledy rozhlédla po dětském pokoji, ve kterém prožila celý svůj dosavadní život. Než vyšla z dětského pokoje, opatrně se rozhlédla. Nikde nikdo. Všude byl klid. Rodiče Marcelky ještě spali. Květuška se pustila dolů po schodech a kouzelné střevíčky jí pomohly lehce vytancovat ven z domu na zahradu. Tančila lehounce zahradou jako víla, až se dostala k velké bráně, kterou asi někdo zapomněl ve spěchu pořádně zavřít. Byla jen trochu pootevřená. Panenka se protáhla mezerou a byla venku na ulici. Uf, povedlo se! Byla volná.

Bylo ještě velmi brzy ráno a nad městem se vznášel letní opar. Tráva byla plná rosy, ale střevíčky zůstaly přesto suché. Byly přece kouzelné. Aniž by panenka věděla jak, ocitla se po chvíli uprostřed dětského parku, daleko od domova. Tady se před Květuškou vinula cesta. Vpravo spatřila prolézačky s domečkem a dlouhou skluzavkou. Vlevo bylo pískoviště a kolem něj stálo několik laviček. Panenka se zastavila a koumala co dál.

Nejllepší asi bude, když si sednu tady na obrubník pískoviště. Až pak přijdou děti, určitě mě někdo najde, přemýšlela si v duchu.

Seděla tedy na kraji pískoviště a po té vyčerpávající noci se jí začaly únavou zavírat očka. Teplý větřík si pohrával s jejími vlásky a panenka se začala propadat do lehké dřímoty. Jak hezky jí najednou bylo. A tak se stalo, že na tom dřevěném obrubníku tvrdě usnula.

Jenže asi po hodině se počasí začalo zhoršovat. Obloha se zatahovala a černá mračna se honila oblohou. Zvedl se vítr. Blesk protál tmavou oblohu. Vzápětí

zahřmělo. Z nebe spadlo prvních pár těžkých kapek. A pak to začalo. Klikaté blesky křížovaly temné nebe a hromy burácely. Spustil se pořádný liják. Do pár vteřin lilo jako z konve.

Paněnka Květuška se s úlekem probudila. Zjistila, že je celá promočená a roztrásla ji zima.

Co teď? Musím se honem někam schovat, pomyslela si a rychle dotančila pod nejbližší lavičku. Schoulená pod lavičkou drkotala drobnými zoubky a docela se bála. Ještě nikdy nebyla v bouřce venku sama.

Musím to vydržet, musím to vydržet, dodávala si v duchu odvalu. Jakže to říkala ta hvězdička Zorka? Že každý zažívá občas těžké chvíle a trápení, ale prý musí mít pevnou vůli, aby to překonal. Tak jo. Chci mít také tu pevnou vůli. Musím to překonat, slibovala si.

Jak bouřka rychle začala, tak celkem rychle skončila. Všude bylo plno velkých louží a kapičky vody na trávě se začaly třpytit ve vycházejícím slunci, které nesměle vylézalo zpod mraků. Vyhlížely jako malé skleněné třpytivé korálky navlečené na stoncích trávy. Vítr hnal ošklivé mraky pryč. A náhle opravdu vysvitlo slunce v plné parádě. Svými teplými paprsky začalo sušit vše mokré. Květušku nevyjímaje.

A stal se malý zázrak, jen o něm paněnka vůbec nevěděla. Prudký déšť smyl z Květušky špínu. Umyl jí zlaté vlásy a smyl blátivé skvrny z potrhaných šatů. Paněnka hezky prokoukla. Už nevypadala jako nějaká špinavá šmudla. Nyní se tak trochu podobala mokrému rozčepýřenému kuřátku. Sluneční paprsky začaly hezky hřát a Květuška se konečně přestala třást zimou.

Byl čas po obědě. Slunce páliło a venku bylo zase krásné léto. Do parku přicházeli lidé se psy a lidé s dětmi. Sem tam se objevili cyklisté na kolech a prosvištěli po blízké cestě. Občas kolem svižně proběhl běžec. Na prolézačku lezli dva trochu větší školáci, kteří měli na starosti dva mladší brášky. Ti se vozili po klouzačce a hrozně u toho dováděli. Vtom se konečně objevila maminka s holčičkou. Ta před sebou vezla krásný růžový kočárek. Vedle paní si způsobně vykračoval malý bílý pejsek. Vypadal trochu jako plyšová hračka. Holčička

zaparkovala kočárek u pískoviště. Vtom zahlédla pod lavičkou něco zajímavého, co bílý pes zrovna očuchával.

„Rony, fuj! Necháš to?“ rozkřikla se holčička na psa a šla se podívat, co to tam pes objevil zajímavého.

„Mamí, mamí, pojd' se podívat!“ křičela.

Pak se shýbla a vzala panenku Květušku za hlavu. Několikrát ji otočila v ruce a pak ji znechuceně zase odhodila do mokré trávy vedle lavičky.

„Tak cos tu našla? Ukaž,“ popošla maminka blíž.

„Ále, leží tady pod lavičkou nějaká panna ve starých roztrhaných šatech. Má takový divně rozčuchaný vlasy. Moc se mi nelíbí. To moje panenka je daleko hezčí,“ řekla holčička zklamaně a zálibně koukala do svého kočárku. Tam ležela panenka- miminko, oblečená do krásných oblečků.

Maminka, která viděla, jak ošklivě dcerka panenku odhodila do trávy, ale řekla: „Katko, co ti ta panenka provedla, že si ji tak necitelně hodila na zem? Víš, všechny děti nemají takové štěstí jako ty. Určitě jsou na světě holčičky, pro které by panenka i v roztrhaných šatech znamenala velkou radost, kdyby ji tu našly. Jen si vzpomeň, jak jsme viděly v televizi ten pořad o chudých dětech v Africe. Myslím ty, jak měly nafouklé břicho hladu. Víš, jak jsme si o tom pak spolu povídaly. A co teprve děti v zemích, kde je například válka. Ty kolikrát nemají nejen co jíst, ale někdy ani kde bydlet. Těm rodiče nemůžou koupit hračky a kolikrát bohužel ani jídlo. Tak ať to už příště nevidím, že se k hračkám chováš tak ošklivě! Ale teď už pojd', musíme ještě nakoupit.“

Holčička Katka se nejprve za své chování docela zastyděla a pak ji napadlo: Tak a teď jsem mamku pěkně naštvála. Určitě mi v obchodě nekoupí nic dobrého. Jen aby mi nezakázala tu dnešní pohádku v televizi.

Paní s pejskem a holčičkou s kočárkem se pomalu vzdalovala a panenka Květuška zůstala zase sama. Jak byla panenka ráda, že se jí ta maminka hezky zastala.

To nebyla moc hodná holčička, pomyslela si smutně. K té bych stejně nechtěla. A jak mě vzala za hlavu, to docela bolelo, říkala si potichu.

Odpoledne se měnilo v podvečer. Opět se na nebi objevily mraky a hrozilo, že začne pršet. Děti se honily kolem prolézaček a kluci na blízkém hřišti hráli fotbal a hodně u toho křičeli.

„Góóól!“ ozývalo se každou chvíli.

Jen na pískoviště nikdo nepřicházel. Snad za to mohlo to počasí, které hrozilo deštěm? Navíc léto bylo v plném proudu a mnoho rodičů bylo s dětmi na dovolené. Málokdo zůstal v parném létě ve velkém městě.

Panenko zesmutněla a malou hlavičkou jí šly myšlenky: Dnes už asi nikdo nepřijde. A co když tu budu sama i v noci? Co potom? Začínala se docela bát.

